

РЕШЕНИЕ

№ 4799

гр. София, 19.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 08.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **11723** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226 Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на СТОЛИЧНИЯ ОБЩИНСКИ СЪВЕТ, представляван от председателя, срещу РЕШЕНИЕ №393/21.06.2019г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД или Комисията), Трети специализиран заседателен състав и във вр. с Решение №14321/18.11.2020г. на Върховния административен съд (ВАС), състав на Пето отделение по адм. дело №4979/2020г. С оспорвания административен акт Комисията:

1) УСТАНОВЯВА, на основание чл.65, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.), че разпоредбите на чл.71 и чл.72 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община, в частта, с която се въвежда изискване за постоянен адрес идентичен с адреса на жилищния имот, като условие за предоставяне право на локално платено паркиране, създават по-неблагоприятно третиране по признак „лично положение“ и представляват дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 от Закона за защита от дискриминация ЗЗДискр.; 2) УСТАНОВЯВА, на основание чл.65, ал.1 ЗЗДискр., че Столичният общински съвет (СОС), представляван от председателя Е. Г., е осъществил дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗДискр.; 3) ПРЕПОРЪЧВА, на основание чл.47, т.6, и т.8 ЗЗДискр. СОС да измени Наредбата за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО) като бъде предоставена възможност за лицата с постоянен адрес, различен от адреса на жилищния имот, който ползват за жилищни нужди и попада в обособените райони за платено

паркиране, както и за лицата регистрирани по настоящ адрес, да разполагат с право на локално платено паркиране.; 4) УСТАНОВЯВА, на основание чл.65, ал.5 ЗЗДискр., че Столична община (СО), представлявана от кмета Й. Ф., не е извършила нарушение на Закона за защита от дискриминация и дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗДискр.; 5) УСТАНОВЯВА, на основание чл.65, ал.5 ЗЗДискр., че [фирма], представлявано от изпълнителния директор Х. П., не е извършило нарушение на Закона за защита от дискриминация и дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗДискр.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваното Решение, В ЧАСТТА по т.1, т.2 и т.3 с които се установява, че: нормите на чл.71 и чл.72 НОДТСО създават неблагоприятно третиране по признак „лично положение“ и представляват пряка дискриминация по смисъла на закона; СОС е осъществил пряка дискриминация, съгласно чл.4, ал.2 ЗЗДискр. и е препоръчано на СОС да измени НОДТСО. Поддържа, че жалбата въз основа на която се е развило производството пред КЗД и е постановен процесният административен акт е била недопустима, тъй като подателят ѝ не се характеризира със защитен признак по смисъла на чл.4 ЗЗДискр. Смята за необоснован и противоречащ на закона извода на решаващия състав на Комисията, че постоянният и настоящ адрес на едно лице, като част от адресната му регистрация по чл.91 от Закона за гражданската регистрация (ЗГР) са част от персоналната сфера на гражданина и попадат в обхвата на защитения признак „лично положение“. Изтъква, че за да се осъществи съставът на дискриминация е необходимо едновременно наличие на три условия едно от които е наличие на защитен признак, какъвто в случая не е бил установен. Чрез процесуалния си представител юрк. Г. моли съда да отмени, в оспорваната му част Решение №393/21.06.2019г. и да осъди ответника за разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излага и в представени по делото писмени бележки.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ, представлявана от председателя, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Б. поддържа, че в оспорваната му част процесното Решение е законосъобразно и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна М. П. М., оспорва жалбата. Поддържа, че в оспорваната му част по т.т.1, 2 и 3, Решение №393/21.06.2019г. е законосъобразно и не са налице сочените основания за неговата отмяна. Не претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните и косвено се установява с приетите писмени доказателства, че заинтересованата М. М. е подал през 2018г. заявление за издаване на винетен стикер за паркиране по постоянен адрес в зоните за почасово платено паркиране на територията на СО. С електронно писмо от 10.04.2018г. М. е бил уведомен, че процедурата по заявление с вх. №ВС79812/14.03.2018г. за автомобил с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС] е прекратена, на основание чл.77, ал.4 НОДТСО.

С жалба вх. №44-00-2518/27.06.2018г. заинтересованата страна М. М. е сезирал КЗД с искане да установи налице ли е дискриминация по признак „постоянен адрес“. В жалбата са изложени следните твърдения: М. е собственик на недвижим имот в

[населено място], попадащ в зона за платено паркиране. От Центъра за градска мобилност му е било отказано издаването на винетен стикер за платено паркиране с мотив, на основание Раздел II.3 НОДТСО. Изтъква, че спорната Наредба го принуждава да извърши излишни и неоправдани за него разходи за промяна на постоянния си адрес свързани със смяна на документите за самоличност, за управление на МПС, регистрационни табели на собствения му лек автомобил и др.п. След определяне на докладчик на решаващия състав на Комисията е изпълнена процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства. В хода на това производство са представени писмени становища от [фирма] (вх. №16-20-787/15.08.2018г.) и от Столичния общински съвет (вх. №16-15-582/31.10.2018г.), след което страните са поканени да се запознаят със събраните материали, да изразят становище по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства и изложат твърденията си. Процедурата по проучване и събиране на доказателства е приключила със Заключение на докладващия преписката, след което е насрочено заседание на решаващия състав, за датата на което страните са били редовно уведомени. На 18.02.2019г. е проведено открито заседание с което производството пред КЗД е приключило.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.68 ЗЗДискр.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя доводи за недействителност и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Решение №393/21.06.2019г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.47 ЗЗДискр. В съответствие с чл.48, ал.1 и ал.2 във вр. с чл.54 ЗЗДискр. решаващият състав на КЗД е определен с Разпореждане на председателя №737/06.07.2018г.

Актът е в предписаната от закона форма, и при постановяването му не са допуснати нарушения на процесуалните правила, установени в чл.50 – чл.70 ЗЗДискр., които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административно-производствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Съдът намира обаче, че в оспорваната му част по т.1, т.2 и т.3 Решение №393/21.06.2019г. страда от порока материална незаконосъобразност.

С императивната разпоредба на чл.4, ал.1 ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По смисъла на ал.2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал.1, отколкото се

третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Съгласно определението, дадено в ал.3 непряка дискриминация е поставяне на лице или лица, носители на признак по ал.1, или на лица, които без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

От анализа на цитираните норми следва извод, че пряка дискриминация е налице винаги когато някой, на основата на защитен признак, е по-неблагоприятно третиран, в сравнение с друго в сравнима сходна ситуация. Напротив, непряката дискриминация не е третиране обусловено от защитен признак, а е третиране, което еднакво се прилага спрямо всички, без оглед на признаците им, но се отразява по-зле на едни, отколкото на други, като несъразмерното засягане е на групи, които се характеризират със защитен признак, а заедно с тях по-неблагоприятно се засягат и лица, които не се характеризират със защитен признак. Следователно непряката дискриминация не е различно третиране на лица, които се отличават по защитен признак, а е различна степен на злепоставяне, вследствие еднакво третиране и това злепоставяне е чрез привидно неутрална (приложима към всички) разпоредба, критерий или практика.

От анализа на приложимите разпоредби следва и извод, че пряката дискриминация се осъществява върху определено физическо лице или група от идентифицирани лица чрез конкретен акт, действие и/или бездействие на друго лице или орган. Обратно, непряката дискриминация произтича от привидно неутралната норма, критерий или практика, която по-зле поставя едни групи лица спрямо други.

В случая, при пълно объркване на двата института – на пряката и на непряката дискриминация, решаващият състав на КЗД е обосновал извод, че разпоредбите на чл.71 и чл.72 НОДТСО осъществяват пряка дискриминация по защитен признак „лично положение“ и едновременно с това, че СОС, представляван от председателя, е осъществил пряка дискриминация (без да се посочва по кой от защитените признаци). И в двете хипотези административният орган е пропуснал да посочи обекта на дискриминация и съответно да извърши дължимото сравнение с други лица които са третирани, били са третирани или биха били третирани по-благоприятно в сравнима сходна ситуация.

Както беше отбелязано сами по себе си разпоредбите на подзаконовия нормативен акт не осъществяват състав на пряка дискриминация. В случая пряка дискриминация би могла да бъде извършена чрез конкретния акт – отказ на [фирма] да издаде на определено лице/а винетен стикер за паркиране в зона за почасово платено паркиране на територията на СО, като за целта следва да бъде установено по отношение на съответното лице, че е носител на защитен признак и това е единственото основание за постановяване на отказа. Такива установявания в случая не са били предмет на производството пред Комисията.

За пълнота на мотивите съдът отбелязва, че е незаконосъобразен изводът на решаващия състав на КЗД, че постоянният и настоящ адрес като елемент, формиращ адресната регистрация на лицето по чл.91 ЗГР, са част от персоналната сфера на гражданина и попадат в обхвата на признак „лично положение“. Законодателят не е дал легално определение на защитения признак "лично положение". За разлика от

други защитени признаци - пол, раса, религия, увреждане, възраст, семейно положение, които са присъщи на човека, защитеният признак "лично положение" няма еднозначно, изначално прието обективно съдържание. Това предполага и налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на такива характеристики, които са значими и ангажиращи за личността, както са същностните, основни признаци като полът, расата, възрастта или вярата, а не характеристики от всякакъв порядък, които са временни, случайни или повърхностни. В мотивите на Решение №6980/10.05.2019г. по адм. дело №9991/2018г. ВАС, състав на Пето отделение е приел, че постоянният и настоящ адрес, формиращи адресната регистрация на лицето по чл.91 ЗГР, не могат да бъдат свързани със защитимия признак "лично положение", тъй като същите не са същностни характеристики за личността. Според чл.93, ал.1 ЗГР постоянният адрес е адресът в населеното място където лицето избира да бъде вписано в регистрите на населението. Следователно постоянният адрес не е същностна, основна характеристика на личността, а е въпрос на избор на съответния гражданин. Според ал.3 на чл.93 ЗГР постоянният адрес на гражданите служи за упражняване или ползване на права или услуги в случаите, определени в закон или друг нормативен акт.

След като е обосновал неправилен извод за осъществена пряка дискриминация по защитен признак „лично положение“ решаващият състав на КЗД незаконосъобразно е приложил правомощията си, установени в чл.47, т.6 и т.8 ЗЗДискр, които са относими към института на непряката дискриминация.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че Решение №393/21.06.2019г. е незаконосъобразен административен акт в оспорваната му част по т.1, т.2 и т.3 и следва да бъде отменено.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК във вр. с чл.78, ал.8 ГПК, на жалбоподателя се дължат разноски. В настоящия случай жалбоподателят е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото определя размер на възнаграждението 200 (двеста) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №393/21.06.2019г. на Комисията за защита от дискриминация, Трети специализиран заседателен състав, В ЧАСТТА по т.1, т.2 и т.3 с която установява, на основание чл.65, ал.1 ЗЗДискр, че разпоредбите на чл.71 и чл.72 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община, в частта, с която се въвежда изискване за постоянен адрес идентичен с адреса на жилищния имот, като условие за предоставяне право на локално платено паркиране, създават по-неблагоприятно третиране по признак „лично положение“ и представляват дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 от Закона за защита от дискриминация ЗЗДискр.; 2) установява, на основание чл.65, ал.1 ЗЗДискр, че Столичният общински съвет, представляван от председателя Е. Г., е осъществил дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗДискр и препоръчва, на основание чл.47, т.6, и т.8 ЗЗДискр на Столичния общински съвет да измени Наредбата за организация на движението на територията на Столична община като бъде предоставена

възможност за лицата с постоянен адрес, различен от адреса на жилищния имот, който ползват за жилищни нужди и попада в обособените райони за платено паркиране, както и за лицата регистрирани по настоящ адрес, да разполагат с право на локално платено паркиране.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация, с адрес: 1125 С., [улица], да заплати на СТОЛИЧНИЯ ОБЩИНСКИ СЪВЕТ, представляван от председателя, с адрес: 1000 С., [улица], сумата 200 (двеста) лева разноски по адм. дело №11723/2020г.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова